

Fóris Ágota – Bölcskei Andrea (szerk.): Dokumentáció, tartalomfejlesztés és szakírás.
KRE – L'Harmattan, Budapest, 2019. 224 oldal

A Fóris Ágota és Bölcskei Andrea által szerkesztett *Dokumentáció, tartalomfejlesztés és szakírás* című tanulmánykötet a Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kara *A magyar nyelv és a szakmai kultúra. Magyar nyelvészeti kutatások a tartalomfejlesztés és a dokumentáció területén* elnevezésű kutatási pályázati projekt keretén belül megjelenő sorozat első kiadványa. Ahogy arra Fóris Ágota, a kutatócsoport vezetője az előszóban is kitér, mind a kutatási tematika, mind pedig e kötet témája és megközelítése új a nyelvészetben: a tanulmányok törekszenek egyrészt a műszaki dokumentáció mint nyelvi produktum leírására, másrészt mindazon folyamatok nyelvészeti vizsgálatára, amelyek segítségével a műszaki dokumentációt létrehozzák. A tartalmak számítógépes létrehozásának és ezek befogadhatóságának előfeltétele a szaknyelvek jellemzőinek rendszerszerű nyelvészeti leírása. A terület kutatási előzményének tekinthetők a terminológiával, szakszövegfordítással és szabványosítással kapcsolatos vizsgálatok, ezekre építve bővíti tovább a kötet a kutatás hatókörét, illetve újabb szempontokat és nyelvészeti módszereket hoz be, mint az intralingvális fordítás, a szövegnyelvészet, a műfajkutatás, a diskurzuselemzés, valamint a metaforák és metonímiák kognitív keretben való vizsgálata, főként a tudományos és műszaki szakszövegek területén. A kutatások célja: feltárni a szaknyelvi műfajok és szövegek jellemzőit, részletesen leírni a tartalomfejlesztés, a dokumentáció és a szakírás (*technical writing*) terminológiával, fordítással és más nyelvészeti diszciplínákkal kapcsolatos viszonyát, valamint meghatározni mindezek oktatási vonatkozásait. Ugyanakkor a kötet azt is célul tűzi ki, hogy megismertesse az olvasót a műszaki dokumentáció létrehozásának folyamatával, a műszaki szakírók munkájával, az ehhez a munkához szükséges kompetenciákkal, valamint a jelenleg e szakterületen folyó képzésekkel.

A kötet első tanulmánya Fóris Ágota és Faludi Andrea írása *A dokumentáció és a dokumentummenedzsment kapcsolatai, összefüggései a terminológiával és a fordítói gyakorlattal* címen. A cikk célja, hogy a dokumentáció és a dokumentummenedzsment területét behatárolja, valamint megvizsgálja a fordítással és a terminológiával való kapcsolatát. Ennek keretében részletes képet kaphatunk arról, miként is történik a dokumentummenedzsment, illetve miként kíséri végig a dokumentum teljes életciklusát. Magával a dokumentációval többféle tudományterület is foglalkozik (többek között a könyvtártudomány), ezért fontos elhelyezni a modern dokumentációs folyamatokat a tudományterületeken belül, illetve ezekhez képest. A szerzők megállapítják, hogy a dokumentációs folyamatban kulcsszerepet játszik a terminológia, egyrészt azért, mert a szakemberek terminológiai egységei segítségével rendszerezik az információkat, másrészt pedig a megfelelően kidolgozott terminológia biztosítja a meglévő és a jövőben létrehozni tervezett dokumentumok tartalmi egységességét. A cikkből ezen kívül megtudjuk, mik a szakírás jelenlegi problémái, trendjei, a dokumentációnak milyen alapvető csoportosítási szempontjai lehetnek, valamint milyen főbb irányelvek, jogszabályok és szabványok vonatkoznak a műszaki tartalmak létrehozására. Az eredeti dokumentáció létrehozása mellett a szerzők részletesen ismertetik mindazon folyamatokat és technológiai eszközöket is, amelyek jelen vannak a dokumentumok fordítása kapcsán, így képet kaphatunk a különböző fordítástámogató eszközökről, kiadványszerkesztő programokról, valamint a dokumentáció területén jelen lévő információmenedzsmenthez kötő szabványokról és fájlformátumokról is (DITA XML).

A kötet második tanulmánya szintén Fóris Ágota és Faludi Andrea tollából származik, a címe pedig *A szakírás és a dokumentáció mint nyelven belüli szakfordítás*. A cikk a dokumentáció hármas értelmezésével indul, előrelépést téve e szakterület magyar terminológiájának kidolgozásában is – ami szintén a kötet és a kutatási projekt céljai közé tartozik. A szerzők ennek kapcsán kitérnek arra is, hogy alig van a területnek magyar szakirodalma (illetve

a meglévő források is vagy más szempontból közelítenek a témához, vagy már elavultak), valamint hogy a kapcsolódó nemzetközi szabványok is csak angol nyelven érhetőek el. Magának a *technical documentation*nek, illetve a *technical writing*nek mint terminusnak is nehéz magyar megfelelőt találni, a szerzők a *műszaki dokumentáció*, illetve a *szakírás* magyar terminust javasolják – igaz, az utóbbi kapcsán a kötet más fejezeteiben előfordul a *műszaki szakszövegírás* is mint magyar megfelelő. A jó műszaki dokumentáció két fő szempontja az egyértelműség és a közérthetőség. Az egyértelműséget elsősorban a fogalmak és a terminusok megfelelő használatával lehet elérni, így e tekintetben is felértékelődik a terminológia megfelelő kidolgozottsága, valamint világossá válik a két terület összekapcsolódása. A közérthetőséget a szakmai fogalmak megfelelő, nyelven belüli „fordítása” biztosítja. Ennek kapcsán kerülnek előtérbe a nyelven belüli, vagyis az intralingvális fordítás szempontjai és kérdései. A szerzők következtetése, hogy a dokumentációírás során létrejövő másodlagos kommunikációs helyzet nyelven belüli szakfordításnak tekinthető, kiemelve, hogy ez a kérdés, illetve jelenség elsősorban a szakember és laikus közötti kommunikációban van jelen, és mindenekelőtt az egyes terminusok megfeleltetésében és megértésében mutatkozik meg. A továbbiakban a műszaki dokumentumok, valamint a szakírás helyét vizsgálják a fordítási folyamatban. Ennek során a szerzők ismertetik az internacionalizáció és a lokalizáció fogalmát, részletes képet adnak a forrásnyelvi szövegek fordításra való előkészítéséről, valamint ismét kiemelik mindezen folyamatokban a terminológia szerepét, illetve az egyéb nyelvi források, például stílusmutatók fontosságát. A fordítási folyamatot döntően befolyásolja az is, hogy a forrásnyelvi szöveg mennyire alkalmas fordításra, éppen ezért a tanulmány összességében arra a kérdésre adja meg a választ, hogy miként lehet könnyen fordítható dokumentációt létrehozni.

A kötet következő tanulmánya B. Papp Eszter írása *A professzionális dokumentáció a 21. században* címmel. A cikkben részletes áttekintést kaphatunk arról, hogy pontosan milyen kategóriák szerint csoportosíthatók a ma használatos ipari és műszaki dokumentumok. Alapvetően két fő kategóriát határoz meg a szerző: belső és külső használatra szánt dokumentumok, amelyeknek számos alkategóriája van, és amely felosztás alapvetően meghatározza a befogadók körét és ennek a megfelelően a szövegek szükséges nyelvi, stilisztikai jellemzőit. A szöveg ezután kitér a dokumentációra vonatkozó európai és magyarországi jogszabályi háttérre. A műszaki dokumentációban újabban tapasztalható változások az információk létrehozásának és az információk befogadásának változásával magyarázhatók; mindezen új jelenséget a szerző az információ 4.0 fogalom alá vonja. Manapság a felhasználók nemcsak a gyártó és a forgalmazó oldaláról, hanem egyéb forrásokból is tájékozódnak (pl. felhasználói fórumok), mindemellett pedig az információval szembeni elvárásaik is megváltoztak: naprakész, személyre szabott, rövid idő alatt elérhető és befogadható, valamint speciális háttértudás nélkül is értelmezhető információkra mutatkozik igény. Ezeknek a kívánalmaknak pedig csak úgy lehet megfelelni, ha alapvetően megváltozik az információ létrehozása, tárolása és elérhetővé tétele. A modern információs rendszerek elrugaszkodnak a nyomtatott formától és a folyó szövegtől, fontossá válik a skálázhatóság (éppen annyi információ rendelkezésre bocsátása, amennyire a felhasználónak szüksége van), a jól kereshetőség, a könnyű előhívhatóság, az újrafelhasználhatóság, valamint az illeszkedés az automatizációs folyamatokba. Ehhez az információkat önmagukban értelmes egységekként, modulonként hozzák létre és tárolják, az egyes részegységeket pedig dokumentumterképek mentén szervezik nagyobb egységé. A szerző kitér arra is, hogy a dokumentációs termékek és szolgáltatások életciklusa nem lineáris, hanem egymást átfedő fázisok és szövegverziók jellemzik, ezért fontos, hogy a dokumentáció jól megírt, stabil részegységekre épüljön. A szerző kiemeli, hogy fontos a dokumentáció során a tartalomfejlesztési stratégia megléte, amelynek keretén belül meghatározzák a célközönséget, a tartalom megjelenésének helyét és formáját, azt, hogy ki és milyen időközönként fogja frissíteni a tartalmat, valamint hogy miként kell kezelni az elavult információkat.

E stratégián belül nyelvi szempontból fontos szerepet játszanak a stílusmutatók is, a szerző a Microsoft és az Apple angol nyelvű dokumentumain keresztül mutatja be, hogyan is épülnek fel ezek, illetve milyen jellemzőik vannak. A cikk néhány esettanulmánnyal zárul, amelyekből megtudhatjuk, milyen előnyökkel jár a megfelelő információ szelektálása, a dokumentáció nyelvezetének egyszerűsítése kontrollált nyelv (*controlled language*) használatával, valamint milyen kihívásokkal kell szembenézni, ha a műszaki szakszövegírók nem az anyanyelvükön írják a szövegeket.

Bölcskei Andrea *Mivel foglalkozik és mit tanul a műszaki szakszövegíró* című cikke a szakírók munkájának részletes leírásával foglalkozik, valamint áttekintést ad a jelenleg rendelkezésre álló felsőoktatási és egyéb formában elérhető képzésekről. A szerző megállapítja, hogy mivel az emberi tudás elemeit tároló információk létrehozása és terjesztése javarészt a nyelven keresztül történik, a nyelvi készségek fontossá válnak, és az ezekhez kapcsolódó szakmák, így a műszaki szakszövegírás is felértékelődik. A műszaki szakszövegírónak interdiszciplináris készségekkel és ismeretekkel kell rendelkeznie, egyrészt magasfokú műszaki érzéke kell, hogy legyen, és nem hátrány, ha jártas azon a szakterületen, amelyen dokumentációt ír, mindemellett pedig nyitottnak kell lennie a meglévő és újonnan megjelenő szoftverek használatára; másfelől viszont képesnek kell lennie a befogadót szem előtt tartó tartalom létrehozására, és tudnia kell közvetíteni a szakemberek és a laikus célközönség között, ennek megfelelően a nyelvi kompetenciák, úgymint az anyanyelv, az idegen nyelv alapos ismerete, valamint a jó íráskészség is fontossá válnak. A cikk további részében részletesen megismerhetjük a műszaki szakszövegírók ismereteit, készségeit és képességeit leíró TecCOMFrame elnevezésű keretrendszert, amely hat dimenzióon keresztül határozza meg ezeket. Ezt a keretrendszert a Tekom műszaki szakszövegírással foglalkozó európai szervezet dolgozta ki, megfelelő alapot adva a felsőoktatási intézményeknek a szükséges képzési programok kidolgozására. A cikk ezután általános képet ad a műszaki szakszövegírók iránti munkaerőpiaci keresletről, megállapítva, hogy Európa-szerte nagy a kereslet az ilyen szakemberek iránt. A következő részben a felsőoktatási képzéseket tekinti át a szerző. Az európai, kanadai és egyesült államokbeli példák alapján látható, hogy a műszaki dokumentációval kapcsolatos képzés több szinten (alap- és mesterszak), számos formában (minorszak, specializáció, önálló kurzusok, szakirányú továbbképzések) jelenik meg. Az egyetemi szakok mellett a különböző szakmai szervezetek is (úgymint a már említett Tekom vagy az STC – Society for Technical Communication) is kínálnak képzéseket, illetve a megfelelő alapokkal rendelkező szakemberek számára továbbképzéseket.

A kötet következő írása a *Hogyan készül a műszaki szakszöveg? A műszaki dokumentáció életrajza* címmel Czinkóczi Ágnes és Fehér Ildikó, gyakorló szakszövegírók írása. A szerzőpáros képviseli a műszaki dokumentációírás szakmai oldalát, ennek megfelelően első kézből értesülhetünk a cikkből a műszaki dokumentáció létrejöttének rejtelméről, kiegészítve az előző írásban megjelenő ismereteket. A szerzők megerősítik, hogy a műszaki szakszövegírás Magyarországon kevésbé ismert szakma, és nincs elérhető intézményi képzése. A cikk célja a gyakorlati tapasztalatok megosztása, valamint párbeszéd kezdeményezése a tudományos és az üzleti szféra között. A tanulmány következő része meghatározza a műszaki tartalom, a műszaki dokumentáció, a műszaki szakszöveg, a műszaki szakszövegíró, a felhasználó és a célközönség fogalmakat. A definíciókból is kiténik a szakszövegírók munkájának sokszínűsége, hiszen feladataik közé nemcsak a tartalmak megírása tartozik, hanem ők tervezik meg és ütemezik a műszaki dokumentáció készítésének folyamatát, ők kutatnak a témával kapcsolatban, amely magába foglalja az információgyűjtést, valamint a szakemberekkel való folyamatos egyeztetést és adott esetben a termék tesztelését is. A szerzők kiemelik, hogy fontos a megfelelően meghatározott folyamat és módszertan a műszaki tartalmak létrehozásánál a termék teljes életciklusában. A módszertanok közül kettőt említenek. Az egyik a Gerson

és Gerson által bevezetett *Prewrite – Write – Rewrite* modell, amely a szöveg létrehozásának előzményeit, magát az írást és az újírás szakaszait különíti el, illetve ismerteti az egyes szakaszok jellemzőit. A másik alkalmazható módszer az úgynevezett ALASKA modell, amely Görs nevéhez köthető. Ez a modell egy speciális konfliktusmegelőző és -kezelő módszer, a mediáció folyamatát ülteti át a műszaki kommunikáció területére. A két módszertan bemutatása után a szerzők ismertetik saját modelljüket a műszaki szakszöveg készítésének folyamatáról. Hat fő szakaszt határoznak meg: tervezés, információgyűjtés, tartalomkészítés, ellenőrzés, fordítás, kiadás. Az egyes fázisokat a cikk további részében öt fő szempont alapján mutatják be: mi a fázis bemenete, mi a fázis kimenete, kik vesznek részt a fázis munkafolyamataiban, milyen feladatokat kell elvégezni a fázis során, milyen lehetséges buktatókkal kell számolni a munka folyamán. A fázisok ilyen szempontú leírása részletes képet nyújt a folyamat minden állomásáról, különösen értékesnek tekinthető az egyes lépések buktatóiról szóló rész, hiszen ez jól megvilágítja, hogy a műszaki szakszövegíróknak milyen kockázatokat kell mérlegelniük az egyes fázisok megtervezésekor és kivitelezésekor. A cikk végén pedig alapszabályokat ismerhetünk meg a tartalmak létrehozásához, amelyek magukban foglalják többek között a jogszabályi megfelelés fontosságának, a célközönség alapos ismeretének, valamint a tartalom egyszerű és tömör felépítésére vonatkozó irányelveknek a figyelembevételét.

Dér Csilla Ilona *Tudományos műfajok – szaknyelvi műfajok* című írása a tudományos műfajok meghatározására és egymástól való elválasztására koncentrál. A tudományos műfajok a bővebben értelmezett tudományos diskurzus részei, amely kapcsolódik más szakmai diskurzusokhoz. A szerző megállapítja, hogy a tudományos műfajokat a felsőoktatási, tudományos, szakmai, pedagógiai/intézményi diskurzusok vetületében érdemes vizsgálni. Az írás felhívja a figyelmet arra is, hogy a tudományos diskurzusközösség tagjai nem minden műfajt, illetve szövegtípust fogadnak el azonos mértékben tudományos műként, például egy kiadványban megjelenő tanulmányt inkább, míg egy szakdolgozati bírálatot kevésbé tekintenek annak. Emellett vizsgálati szempontként az is megjelenik, hogy az egyes tudományterületek másként határozzák meg a tudományos műfajokat, valamint a tudományosnak tekintett szövegek összetétele és felépítése is nagyban eltérhet. Összességében az látható, hogy az esetek többségében a műfajokat és szövegtípusokat elválasztó határok nem élesek, és sok átfedést mutatnak egymással. A szerző a tanulmány további részében közelebbről is megvizsgálja a Magyar Tudományos Művek Tára (MTMT) által felállított műfaji, illetve besorolási rendszereket. A részletes jellemzés után kritikai pontként felmerül többek között a tudományos és az oktatási besorolás közötti ellenmondás, ami alapján jelen állás szerint például egy oktatási céllal íródott tankönyv hiába felel meg a tudományosság kritériumainak, nem tekinthető különálló tudományos műnek. Emellett pedig terminológiai pontatlanságok, illetve eltérő terminushasználat is megfigyelhető az MTMT és a szakmai diskurzusközösség között.

Csontos Nóra *A műszaki szöveg szövegtipológiai megközelítése. A használati utasítás szövegtipológiai elemzése* című tanulmánya a funkcionális kognitív szövegtipológiai elmélet keretén belül és pragmatikai személelmódot alkalmazva vizsgálja a használati utasítás szövegtípusát. A tanulmány elején a szerző röviden áttekinti a szövegtipológiai kutatásokat és megállapítja, hogy azok nem alkotnak homogén kategóriát: a különbség abban mutatkozik, hogy milyen elméleti keretben közelítik meg a szöveget. Az egyik irányzat nyelvszemléleti-pragmatikai elvek alapján merevbb szövegtípus-kritériumokat állít fel, míg a másik irányzat dinamikusabb kategóriákat határoz meg, bevonva az intertextualitás szempontját és a szövegtípusok egymáshoz képesti családi hasonlóságon alapuló besorolási lehetőségét. Ezen második irányzathoz tartozik a kognitív szemléletű szövegtipológia is, amely a szövegre értelmi egységként tekint. A dolgozat a továbbiakban röviden rámutat a *szövegfajta*, *szövegtípus* és a *műfaj* terminusok szakirodalmon belüli nem egységes használatára. A vizsgálati korpusz alapját nyomtatott és online használati utasítások adják, valamennyi szöveg központi témája a MŰSZAKI

TÁRGY kognitív egysége, illetve az arra való irányultság. Az elemzés szempontjai között szerepel a diszkurzív viszonyoknak, a figyelemirányításnak, a fogalmi sémáknak és forogatókönyveknek, a műszaki tárgy összetettségének, a szöveg céljának, vagyis a beszédcselekvésnek, valamint ezek tipikus nyelvi konstruálásának a vizsgálata. Emellett fontosak még a szövegeket jellemző tartalmi egységek nyelvi reprezentációi, a kidolgozottság mértéke, a nézőpont jelöltsége, valamint a konvencionalizáltság mértéke. A szerző megállapítja, hogy a műszaki szövegek nem alkotnak homogén kategóriát, ezért inkább diskurzustartományokként lehet rájuk tekinteni.

A következő írás Kóbor Márta tanulmánya *A weblapszövegek jellemzői és fordítási sajátosságai* címmel. A tanulmány a *honlap*, *weblap*, *weboldal*, *website* és *webhely* terminusok tisztázásával és szétválasztásával indul. Az írás célja, hogy bemutassa a webes szövegírás sajátosságait, valamint ezek fordítási vonatkozásait, támpontot adva az ilyen témájú fordítás-technikai órák tananyagának kidolgozásához. A cikk áttekintést nyújt az Európai Bizottság honlapfordítással kapcsolatos kiadványáról, valamint tisztázza a lokalizáció és a fordítás fogalma közötti különbséget. Ennek kapcsán megállapítja, hogy a fordítás a lokalizáció egyik fontos eleme, de nem azonos azzal. Korábban nem övezte túl nagy érdeklődés a webes szövegek fordításának témakörét, a 2010-es évektől azonban ez megváltozott, és egyre több tudományos mű szól a honlapszövegek fordításáról, amelyhez a reklám- és marketingkommunikáció fordításának szempontjai felől közelítenek. A szerző kitér a weboldalak általános jellemzőire, valamint lehetséges csoportosítási szempontjaira: a felépítés és összetétel szerint beszélhetünk statikus és dinamikus honlapokról, funkciók szempontjából a kategorizálási szempontot pedig a honlapok szerzőjének és befogadójának viszonya határozza meg, ilyen értelemben az alábbi csoportok határozhatók meg: B2B (*business-to-business*), B2C (*business-to-customer*), C2C (*customer-to-customer*), E2E (*expert-to-expert*), E2L (*expert-to-laymen*). E kategóriák közül különösen a B2C és az E2L fontos, hiszen itt a nyelven belüli kommunikációs szakadékok is át kell hidalni, hasonlóan egy adott termékhez kötődő különböző dokumentációhoz. A szerző megállapítja, hogy a honlapok fordítása során a fordítástechnikai ismeretek mellett alapvető webtechnikai tudással is rendelkezniük kell a fordítóknak. A szerző a továbbiakban részletesen megvizsgálja a korpuszt alkotó, nyilvánosan elérhető B2C és E2L weboldalak idegen és magyar nyelvi jellemzőit. Kitér a speciális webes szókincs jelenlétére, valamint a megjelenő grammatikai szerkezetek különbségére. Ezek mellett kiemeli a szövegalkotók és -befogadók közötti kommunikációs aszimmetria csökkentésére irányuló nyelvi lehetőségeket, valamint bemutatja a honlapokon tapasztalható terminológiakezelési stratégiákat és eszközöket, amelyekre a terminológiaoptimalizálás fogalmát vezeti be. A terminusok témája kapcsán részletesen ismerteti az internetes keresés megkönnyítésére irányuló nyelvi sajátosságokat, valamint ehhez kapcsolódóan a kulcsszókeresés gördülékenyebbé tételéhez és fordításához kapcsolódó ismereteket.

A kötet utolsó tanulmánya Sólyom Réka *Fogalmi metaforák és metonímiák egy minőségirányítási rendszerekkel foglalkozó szakszövegben* című írása, amelyben a szerző a fogalmi metaforák és metonímiák megjelenését és funkcióit vizsgálja funkcionális kognitív keretben egy konkrét szakszövegben belül, amely a minőségirányításra vonatkozó MSZ EN ISO 9001:2009 szabvány. Célja bemutatni azt, hogyan is működnek a szakszövegekben az olyan jelentésszervező elvek, mint a fogalmi metafora és metonímia. Az elméleti háttér áttekintésében a szerző röviden összegzi a metafora és a metonímia szakirodalmi értelmezéseit, amelyek gyökerei a retorikai művekben találhatóak. Míg ezek a források a metaforát a nyilvános beszédek díszítőelemeként határozták meg, a modern nyelvészeti felfogások a köznapi beszédben való elterjedtségét hangsúlyozzák. A metonímiát a korábbi értelmezések a névátvitel eszközeként definiálták, ezzel szemben a mai kognitív irányzatok a metonímiákat és az általuk jelölt dolgokat ugyanabba a fogalmi tartományba helyezik. A szerző e nyelvi eszközök fő funkciójaként azt emeli ki, hogy ezek segítik a befogadót abban, hogy megértsen olyan absztrakt fogalmakat, illetve folyamatokat, amelyekről nincs vagy csak korlátozott mértékben

van tapasztalata. Ez a megállapítás igaz a szakszövegekre is. Ezután a cikk áttekinti a korpuszt adó szabványhoz kapcsoló ismereteket, röviden bemutatva a minőségbiztosítással kapcsolatos szabványcsaládot. Az elemzés nem a teljes szöveget veszi górcső alá, csupán bizonyos szavakat és szókapcsolatokat vizsgál meg alaposabban. Ennek eredményeképpen kiderül, hogy többfajta metafora is található a korpuszban, főként igei metaforák és megszemélyesítések, valamint orientációs metaforák, amelyek a köznyelvben is gyakran előfordulnak, így az ismerősség miatt az olvasók számára könnyebbé válik a befogadás. A szövegben fellelhető, arányait tekintve kevesebb számú metonímia funkciója elsősorban az, hogy a magyarázatot és a pontosítást szolgálja, valamint a kiegészítő és a bennfoglaló funkció is megjelenik. Ezek mind hozzájárulnak ahhoz, hogy el lehessen kerülni a félreértéseket a befogadás során.

A *Dokumentáció, tartalomfejlesztés és szakírás* című kötet bemutatja a műszaki dokumentáció jellemzőit és ahhoz kapcsolódóan a szakírók (szakszövegírók) munkáját és képzését, a műszaki dokumentáció létrehozásának a folyamatát, továbbá konkrét szakszövegekre vonatkozó vizsgálatokat tartalmaz és mutat be úgy, hogy egyaránt megismerteti az olvasót a vizsgálatok kontextusával és módszereivel. A kötetet haszonnal forgathatják a dokumentáció létrehozásának valamennyi folyamatában részt vevő szakemberek (szakírók, projektvezetők, terminológusok, fordítók és lektorok), valamint jól hasznosítható a jelenleg is létező vagy a későbbiekben kidolgozandó felsőoktatási szakokon az oktatásban, továbbá fontos és alapvető kiegészítése lehet a jelenleg folyó szakfordítóképzésnek is, hiszen, ahogyan több tanulmány is utal erre, a termékek és szolgáltatások globalizációs stratégiájának fontos eleme a kapcsolódó műszaki és egyéb dokumentáció megfelelő minőségű, esetünkben jó szintű magyar nyelvű lokalizálása.

Somogyi Zoltán

egyetemi kutató

KRE BTK TERMIK

<https://orcid.org/0000-0002-3721-6513>